

„Политика” – лист који се никада не напушта

Чедо Недељковић, осамдесетпетогодишњи професор књижевности у пензији, недавно је објавио пети роман, а са омиљеним новинама другује већ 65 година

Редовно пише, вежба, дружи се, чита... Има 85 година, а у пензији је од 1995. За протекле 23 године колико не ради, срочио је чак пет романа. Поносан је на свој првенац „Милисављево име”, а недавно је из штампе изашла и његова пета књига. Сем што је вредни стваралац, Чедо Недељковић, професор књижевности у пензији, већ 65 година дан не започиње без „Политике”. За њега је наш лист онај који се никада не напушта.

– Данас је важан дан за све нас – „Политика” обележава 114 година. Желим јој да и даље остане борбена, увек да заплива уз воду. Читао сам је и у њеним најгорим издањима, никада јој нисам окренуо леђа. Веро-

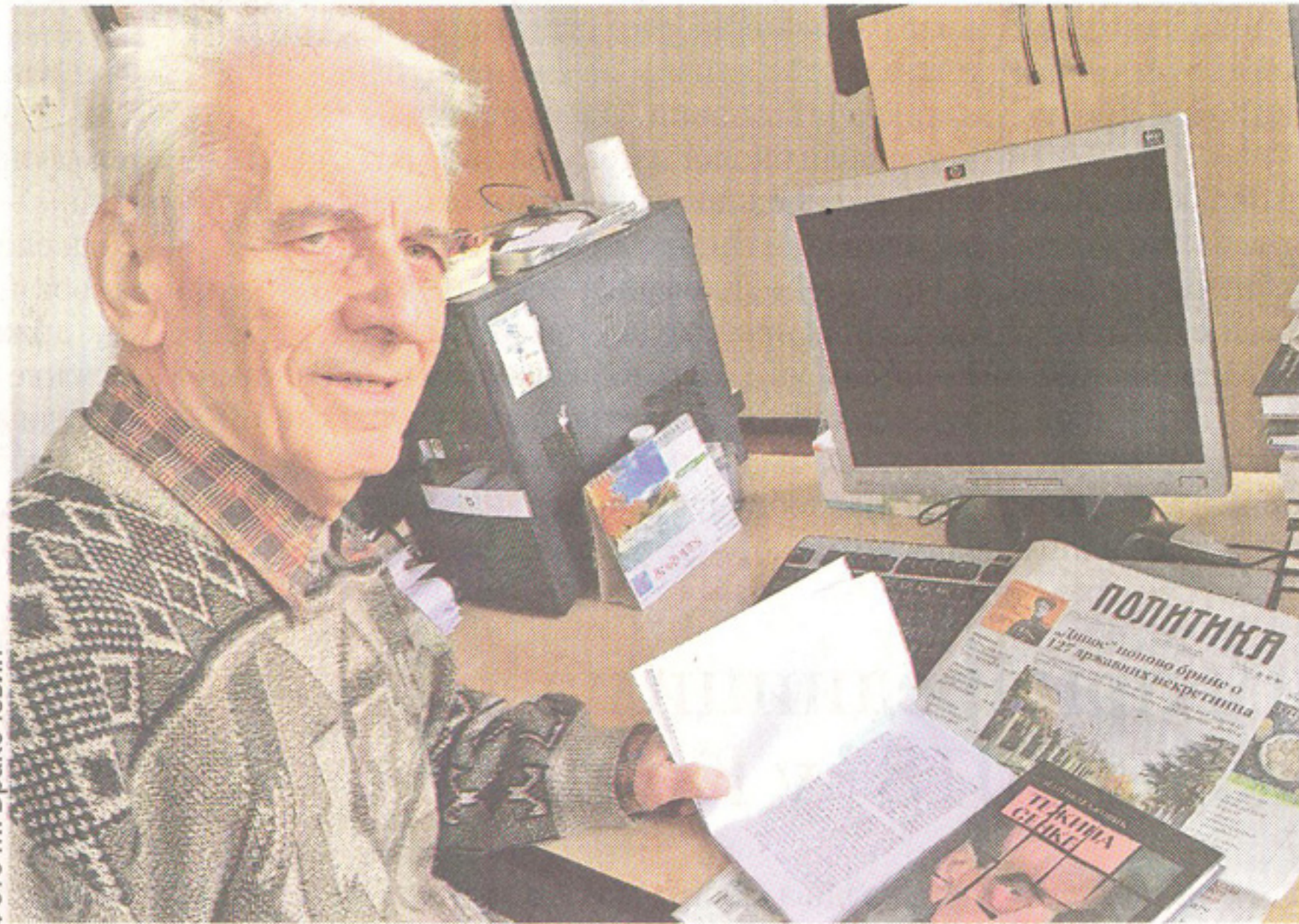

Фото М. Бракочевић

» Чедо Недељковић

Није за џабе Пабло Неруда рекао: „Када бих живео сто година, мој најлепши дан био би сутра.”
Ето, тако и ја размишљам, као вечити оптимиста

вао сам да ће доћи бољи дани за њу и, наравно, био сам у праву. Највише волим да бистрим дневнополитичке, теме из културе и спорта под обавезно. Волим да читам и страну „Погледи” – каже верни читалац.

Осим уз листање новина, Чедов дан увек почиње и гимнастиком. Сваког јутра овај пензионер из Београда уради педесетак склекова, које понови и пред спавање. Уз то, вежба и са теговима.

– За себе волим да кажем да нисам у трећем, него у четвртом добу. Али, године су само број, а ја се никако не дам – додаје он.

Кад обави јутарње ритуале, Чедо се да за радни сто, препуштајући се налетима инспирације.

– Пишем свакодневно. Надахњује ме свакодневни живот. Поборник сам ангазоване књижевности. Сматрам да писац мора да буде и добар психолог, а мени лично помаже и то што сам био професор, чак и сеоски учитељ, тако да познајем људску психу – каже наш читалац.

Његов најновији роман „Тежина сен-

ке”, представљен је недавно у Београду, у згради Учитељског факултета.

– Дуго се „кувала” у мени, али је вредело труда. Писао сам о човеку који је своју слободу и идентитет жртвовао за грађански komoditet и бољи материјални положај. С друге стране, дотакао сам се и аутократа који су непоправљиви и чији је его већи од Монт Евереста – каже аутор „Тежине сенке”.

У браку је шест деценија, воли да се дружи и под старе дане, а себе описује као „спољног” момка.

– Никако не могу да будем беспослен, као што то најчешће раде пензионери. Живот често није фер, али ја сам борац. Сматрам да је леп и драгоцен. Није за џабе Пабло Неруда рекао: „Када бих живео сто година, мој најлепши дан био би сутра.” Ето, тако и ја размишљам, као вечити оптимиста – уверен је Чедо Недељковић.

Увелико ради на свом новом роману, у којем ће, како открива, покушати да прикаже атмосферу, живот и односе међу станарима у једној вишеспратници. М. Бракочевић